

danne, uden at det derfor var givet, at de havde tilfrækkelig Bane til at føre Forretningerne i Pennen. Hvad jeg har paastaet, er, at jeg ikke kan ansee det for rigtigt at paabyrde Taxationsmændene, der have overordentlig Meget at bestille ved slige Forretninger, tillige at føre dem i Pennen, et Arbejde, som jeg troer naturligt og rigtigt bør foretages af Formanden for Taxationsmændene, som jo vil være udnævnt blandt Andet med særligt Hensyn til hans Bane eller Evne til at føre slige Forretninger i Pennen. — Forøvrigt troer jeg ogsaa, at den meget ærede Ordførers Førefilling om det overordentlig Byrdefulde i Hvervet som Formand for Taxationsmændene er overdreven. Den ærede Ordfører vilde vistnok kunne have overbevist sig derom, dersom han havde undersøgt, hvormange Laan af Umyndiges Midler der i de nærmest foregaaende Aar ere blevne bevilgede. Han vilde derved saa nogenlunde — jeg siger ikke ganske, men saa nogenlunde — kunne have dannet sig en Førefilling om, hvormange Taxationer der ere blevne afholdte. Jeg troer, at han da vilde have faaet at see, at der i det Hele er faldet overordentlig saa paa hvert Amt.

Ordføreren: Hertil skal jeg kun gjøre den Bemærkning, at en saadan Undersøgelse netop forekommer mig aldeles ikke at ville have oplyst Noget. Thi om jeg end vidste, hvormange Laan der vare ydede af Umyndiges Midler, vilde jeg dog aldeles ikke derfor vide, hvormange Taxationer der vare blevne afholdte, og navnlig vilde jeg heller ikke, om jeg end vidste, hvor Meget der i Fremtiden kunde antages at ville blive udlaant af Umyndiges Midler, derfra kunne drage nogen Slutning til, hvormange Taxationsforretninger der ville blive afholdte, thi dette vil ikke afhænge af, hvormange offentlige Midler der ville være at faae til Udlaan, men af, hvormange Folk der ville søge Laan. Saasnart Folk ville søge Laan, mener jeg nemlig, at man kan være overbevist om, at de, hos hvem Laanene søges, ville begjære saadanne Taxationsforretninger som de her omhandlede afholdte. Det vil

idetmindste være det Almindelige, hvor det ikke er reent private Folk, men Kasser, som staae under en collectiv Bestyrelse, hos hvem Laanene søges. Som jeg allerede før har bemærket, er det netop i den senere Tid blevet almindeligt, at de nye Creditforeningsinstituter forlange, at Taxationerne skulle udføres ved af Retten i Overensstemmelse med Reglerne i Forordning af 7de Juni 1827 udmeldte Mænd og i Henhold til dennes Bestemmelser, medens man i de ældre Creditforeningsinstituter har benyttet Taxationsmænd, som vare bestillede for de enkelte Creditforeninger selv, og som disse havde sørget for at faae udmeldte.

Østgaard: Min ærede Nabo tilhøre (S. Pedersen) sagde, da han før havde ordet, at Lovens Styrke netop laa deri, at disse Mænd bleve valgte af Amtet. Deri skal jeg give ham fuldkommen Ret, men naar han erkjender dette, maa Formandskabet give ham en langt større Betyggelse, da det skeer gennem et dobbelt Valg; det, som han anseer for en Garanti, er altsaa derved fordoblet. Den ærede Ordfører frygtede for, at man maaskee kunde faae en Formand, som ikke var Sagen voren i samme Grad som de Taxatorer, som han i Reglen vil faae med at bestille; men da det dog er den samme Autoritet, som har at udvalge saavel Taxationsmændene som Formanden, vil den vel vide at vælge efter et godt Skjøn og tage en Formand, som i Reglen vil være Taxationsmændene overlegen. Den ærede Ordfører bemærkede ogsaa tidligere, at der var saa ringe en Fordeel ved Formandskabet, at der vistnok Snigen var, som vilde søge det, og deri er jeg ganske enig med ham; men jeg troer dog, at der er mangen en Hædermand, som, naar han vælges, vil modtage Valget, fordi der derved vises ham en Tillid. Jeg troer, at det er en almindelig anerkjendt Sætning, at deri ligger Forfjellen imellem de to Tilfælde. Jeg veed ikke, om det er fuldkommen correct, naar det hedder i Betænkningen, at der ikke ydes de fastlønnede Rettsbetjente noget Vederlag for de omhandlede Forretninger. Jeg troer,